

תזונה

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

הגיע הזמן להתעורר פתאומיות והתדרבנה
ולחזק את עצמו מתוך פטירה ונתנה
בעבודה דהפצת הפעילות חוצה

ראו עמוד 10

ערב שבת קודש פ' תולדות
ה'י' תהא שנת אראנו סגולות

שלח

ידי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"י"ר

בתוספת:

'קדו המיליון'

שע"י 'מרבז חב"ד העולמי לקבלת פני משיח'

מה התוכן בהכרזת "לחי"?

– התגלות מציאותו של מלך המשיח • ועי"ז ולאחרי זה באה התגלותו לעין כל ע"י פעולותיו כו' • עיקר החידוש דיאת המשיח הוא בהתגלות מציאותו ("מצאתי דוד עבדי"), כן, כל פרטי הענינים שלאחרי זה (התגלותו לעין כל ע"י פעולותיו לגאול את ישראל, וכל הענינים דימות המשיח), באים כתוצאה והסתעפות מהתגלות מציאותו, וכלולים בה • צריך כא"א מישראל להוסיף ביתר שאת וביתר עוז בהדגשת הענין ד"כל ימי חיך להביא לימות המשיח", על-דחי-ה שכל מציאותו, תיכף כשנעור משנתו, חדרה בהחיות דמשיח • משיחת ליל ה', אדר"ח כסלו, וש"ס תולדות ה'תשנ"ב – מוגה

דישראל שלמעלה מבחי' היחידה.
 ויש לומר, שענין זה מרומז בלשון הכתוב:
 "מצאתי דוד עבדי בשמן קדשי משחתיו" –
 "מצאתי" (גם) מלשון "מצוי", שמורה על עצם המציאות שהוא למעלה מתואר ומד כו', למעלה גם ממד של מציאות, ורק מפני שמורכבים להשתמש בביטוי מסויים מושגים בלשון "מצוי". היינו ש"מצאתי דוד עבדי" קאי על העצם דנשמת משיח' שלמעלה מתואר ומד (למעלה גם מבחי' יחידה הכללית), שלכן נקרא בשם "מצוי" ("מצאתי"); ולאח"כ "בשמן קדשי משחתיו", ש"שמן" מורה על בחי' היחידה הכללית שבנשמת משיח, שהחדד בכל עניניו, בזומת השמן שמפעפע בכל דבר³.
 וענינו בעברת כא"א מישראל – שגם לפני שמעל בעצמו התגלות בחי' היחידה,

ע"י"ה הזדע שכל הענינים דלעמוד לבוא

תלויים במעשיו ונבדדתינו כל זמן משך תולות, מובן, בעברת הדבנה להגאולה האמתית והשלמה ע"י משיח צדקינו צ"ל מעין ההתחדשות ש"עתידיים להתחדש כמותה", בדומת החידוש דמולד הלבנה, שה"ע התגלות העצם דישראל, עצם הנשמה שלמעלה גם מבחי' היחידה:

נוסף על המדובר כמ"ס שהגאולה האמתית והשלמה ע"י משיח צדקינו באה עי"ז שבכ"א מישראל מלה ניצוץ משיח שבו, בחי' היחידה... – יש להוסיף ולתקן שעיקר הכונה היא (לא לבחי' היחידה שהיא א' אמתשה שמות שנקראו לעצם הנשמה, אלא) להתגלות עצם הנשמה ממש, שזה אמתת ענינו של משיח (הן ניצוץ משיח שבכ"א מישראל, והן ונכא"כ משיח הכללי), העצם

(1) תביא רפ"ה.

השייך במיוחד לשה"ו שנת תרצ"ה.
 (3) דאה חולין צו, רע"א. שיער יודי סקיה"ח.

מה אילכפת לז' אם לכהו עילני נשלי עשו?

בקשר עם פ' השביעי (כז, א), מובא בזה צילום מיוחד ממענה כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א לשאלות המניחים בשיחות ש"ס תולדות וש"פ וישלח ה'תשכ"ח (נדפסו בלקו"ש חט"ז ע' 211 ואילך, וראה שם בהע' 9)

להלן פיענוח הכתי"ק (בא בהדגשה ולפי סדר הדברים):

כ"ק אד"ש מה"ע מחק את התיבות "באם נאמר" וכתב: בפשטות. בסיום הקטע כתב חרבי: קושיא על הטבע והמושג דעין מוזק לעינים (משלי ג, כז). במין הקטע כתב חרבי: מה איכפת לי' (להקמשה) עם יכה עניני נשי עשו גופא? ונפט דלרש"י היו מרשעות. על שאילתם אם יש מקום לומר שהענין פעל על עיני יצחק מצד המורת רוח מחע"י? כתב חרבי: ברוחק הכי גדול (ואולי ג"ז לא יספיק).

על מה שכתבו בשאלה ר' י"מ שמעל שב' גריסאות בזה, כתב חרבי: שאינם אלא תוס' בי' ולא פלוגא.

להלן שאלה ה' עם המחות חרבי: ה) נתבאר בהחיות, ש"יחזקהו" אינו ענין של סומא ממש שלכן כתב רש"י (ויצא לא, מב) "שכחו עיניו והרי הוא כמת" ושינה בהלשון "סומא דבמד"א [אן "עור"]". כי מכיון שיצחק ה' עולה תמימה (רש"י תולדות כו, ב) (ובפשטות וגם מזה שגם אחרי שותכחו עיניו ה' בא"י משמע שכל נמינו ה' עולה תמימה), א"א לומר שה' עור, כי עור הוא בעל מום (אמור כא, יח, כב, ב).

בקטע האחרון על התיבות "את העורים" כתב חרבי: לעת הזיוסים (ומאין ה' להם ליעת דנות הותכהנה או שהוא עולה תמימה?). על התיבות "את הפסחים". על יעקב" כתב חרבי: ואף שתומ"י נתרפא והי' "שלים" – הרי גם בנוגע לכ"י נאסר גיד הנשר לעולם. בין שהי' השורות כתב חרבי: כמה דדנות בזה, ומתם גם כה' מראות. וכמו"כ בפסחים – דמפרטיות פסח אנו צולע (יעקב) וצולע אנו פסח (דולג) – רש"י שמות יב, יא).

בניד להקדיש מדור זה לזכות קרוביך למשך שנה שלימה:

פרטים בשלפונים: איצית הכרית – 06670-778 (718) 718. איצ חקודש – 040-3153 (04)

ואשר כל הני"ל מוסיף אור והיות בבית הגשמי ובית הרוחני של כאו"א, ועי"ז נתוסף כי"פ ככה בטייעתא דשמיא, לחסרי בעגל העלמות והסתרים המבלבלים את האדם מההנהגה כרצון השי"ת, ומוסיפים בכרונותיו הן ברוחניות והן בגשמיות. והשי"ת יצליח את שניהם לכשר טובות בכל הני"ל וגם בהמרומוז בהי"ל.

בברכה לכשר טוב בקרוב ממש

חי"ק

י"ז כסלו תשס"ז

ברוקלין

נהגתי לקבל מכתב מיידי כסלו שכתב שהוא מתפלל בביהבני"ס דישיבת אהל"י לייבאוויטש במלברן, וגם עזר להקמת הישיבה ולצובעה השם הנברך יצליח שיוכל לעשות להורה ומצותי שייילך הלך וגדול מהנור שמחה והרחבת הדעת, שהיוזק והגדלת הישיבה הוא ענין הנוגע לקיום כל הסביבה, העיר והמדינה, וכל יהודי שעושה בזה יש לו זכות בקיום כל האמור שזה מגדיל ומרבה ברכת השי"ת והצלהו בהנהיג לו הן בגשמיות והן ברוחניות.

בברכה לחינוכה שמה ולבטי"ט תכדי"י

חי"ק

סב"ה"שיחות קודש" – חובה בבי"תו

לראשונה בתולדות חב"ד יוצא לאור סט מהודר שיקיף בתוכו את כל שיחותיו של הרבי מלך המשיח בשנים תשי"ג-תשנ"א כפי שנאמרו בזמנו ע"י הרבי (וחלקם אף הוגמו על-ידו). כולל קוננים נדירים מכל השנים תמשת הספרים הראשונים כבר יצאו לאור וכעת עומל צוות מיומן ומקצועי על תמשת הספרים הבאים שעומדים לצאת בקרוב בסך הכל יוצאו לאור כ-60 ספרים שיקופו בתוכם אוצר בלום **קעת נחתה הזמנות חד-פעמית להצטרף לפרייקט נמחיר הנמור ביוח"ו** באה"ק: 840-3153 (04). ברחבי העולם: מישרד ראשי, פקס: 363-3451 (718)

למעמד ומצב דימות המשיח, שהעצם דשראל יהי בתגלות בפועל ממשי; ובוה גופא "לימות המשיח" לשון רבים, די"ל שרומז על שתי התקפות הכלליות שבמות המשיח⁶, ורומז גם על כל ריבוי העליות שיהיו במות המשיח באופן של הליכה מחיל אל חיל עד אין קץ.

ובפרטיות יורת:

הענין די"כל ימי חייו להביא לימות המשיח" מתבטא בכך שתיקף כשנוגער עצם הנשמה (שמתגלה עצם מציאותו ורק העצם) מרגיש **בנשימת** האויר ענינו של משיח⁷ – **אויר של משיח** ובלשון חז"ל⁸ "זוחו של מלך המשיח".

ויש לומר ש"אויר (רוח) של משיח" הוא למעלה גם מ"אויר" של משיח¹⁰, כי **אויר של משיח מורה על ההתגלות** דמשיח ע"י **פעולותיו** (כמו "לחם מלחמות ה" עד ש"יצאו"ו, וכיו"ב), משא"כ **אויר של משיח מורה על העצם** (חיות) דמשיח, כלומר התגלות **מציאותו** (מציאות שקיימת גם לפני למלכותו¹²) בתור מלך המשיח, ולאחר התגלות **מציאותו** (אויר שבאין עורך מאויר של משיח), מתחילה ההתגלות לעני כל ע"י **פעולותיו** אור של משיח).

ועפ"ז מובן שעיקר החידוש דביאת המשיח הוא בתגלות **מציאותו** (**מציאותו** דוד עבדי"), כי, כל פרטי הענינים שלאח"ז

(10) כידוע ש"אויר" אחריות אור י, שהחיל"ד הוא מקור ה"אור", וכפי שראים במוחש שאור חוה הוא שיש אור שביב האור (ובלא אור יכה ולא יאיר כלל, היינו שהאיר הוא מקור האור (כמבואר בירוש' תנופה תרי"א מקץ פ"ב ג, וראה גם ספר מערכים ת"ד (כ"ד ב) מע' אור. ש"ח"ד).

(11) רמב"ם הל מלכים ס"א.

(12) "שאותו תבאים מני דוד ועריו"י ה" ליום ממסלה גם בבלות. . . כמו רבינו הקדוש" (חיד"א מחרש"א לסתהר"ו פ"ב).

ביטול הודאה והתמסרות להקב"ה [ועד שנמצא במעמד ומצב שאין לו לחרחו דברי תורה⁴, ובראי לא בחי היחידה שבתורה פנימיות התורה] – ישנה עצם מציאותו, **עצם הנשמה**, ו"דיעה" זו (רק – שנוגער משנות) פועלת ומביאה לכל עניני העבודה בפועל ממש כפי שחודדים **בהתגלות** דעצם הנשמה, וזו אמירות הענין דביאת המשיח, שהעצם דישיראל הוא בתגלות בפועל ממש. . .

ויש לומר שענין זה מרומז בלשון חז"ל "כל מי חייד להביא לימות המשיח":

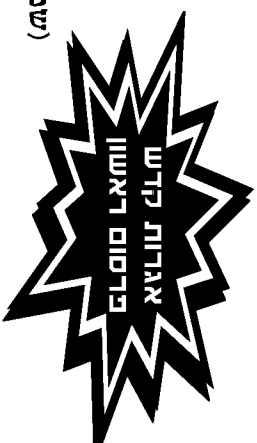
שהאדם חי, הן ביום והן בלילה, הן ער והן ישי, שגם אז הוא חי ע"י נשימת האויר (כל הנשמה תחילת י"ה, "על כל נשימה ונשימה שדאם נושם כו"ה), שמוכרח להיות בכל רגע ורגע (משא"כ אכילה ושתו'), ו"כל ימי חייד להביא לימות המשיח" – פירושו שהחיות שלו (בכל רגע ורגע) הוא בהבאת מות המשיח, כלומר, לא רק בשיעה שחושב ומדבר ועושה פעולות להביא המשיח, אלא עצם חיותו ("חייד") הוא להביא לימות המשיח.

ויש להוסיף בדיק הלשון "להביא לימות המשיח" – "להביא" דייקא, ולא בלשון הרגיל "לרבות", ו"לימות המשיח" לשון רבים – שכאשר חיותו דכאו"א מיישאל הוא בענין המשיח הנ"ל, ה"ז מביא (ברדך ממלא)

(4) ראה שיע' אה"ח"ז אה"ח (מחז"ת) ס"א ש"י.
 (5) תהלים בסופו, ב"ד פ"ה"י, ט, די"ד פ"ה"ג, ל.
 (6) ראה ה"ק"ש הל"ז ע' 198 ואילך. ועוד.
 (7) וגם בעת הטיה נחם הם האויר של משיח, אלא שאנו מביאים זה, ולכן עיקר הענין ד"למען תסור. . . כל ימי חייד להביא לימות המשיח" מתחיל **פנימיו** משנתו (ועי"ל ופועל גם בעת הטיה).

(8) ב"ר פ"ב, ד, פ"ח, א.

(9) חז"ל ל"ג, ב, נתי בלקוטי לוי"ט לח"ג ע' ריש ואילך.

לפנינו לקט אג"ק מכ"ק אד"ש מה"מ מתאריכנים הסמוכים לימים אלו (שככל הידוע לא פורסמו עד עתה)

[ובזאת בקשתינו שטוחה בפני כל מי שיש ביזו אגרות קודש מי"ק א"ש שלא פורסמו - למסורם לידני ע"מ לזכות בהם את הרבים, וזכות הרבים תעמוד לך]

כ"ב מה"ח תשס"ו

ברקליך

שלום וברכה!

נעם לי לקבל מכתבו בו כותב מאופן סידורי בלימוד הנגלה ולימוד החסידות. ובראי גם אשר עדיין לא נסחר בזה - יסחר בימים הקרובים, והעיקר חליי בו ברצוני, וכמ"ל יגעת ומצאת. וישקוד בלימודי בקביעות בנפש ובקביעות בזמן. בקיים המצאת בהידור ובעבודת החפלה בפרט. והש"ת יצלחזו בבריאות ברחמינו וזה ימשיך ג"כ תוספת בבריאותו בגשמיות. ומובן אשר הוא וחבריו צריכים להביט על עצמם - שמרם ולמרו שאר התלמידים ואפילו הבחורים שבשיניהם. שמהו מובן האחריות שלהם.

בברכה הצלחה בכל הד"ל, ומחכה לבש"ט בכל הד"ל

חי"ק

כ"ח מה"ח תשס"ז

ברקליך

שלום וברכה!

נהגתי ממכתבו מבושר טוב אשר התחיל ללמוד בבית הכנסת נוסח הא"י חומש עם פירוש רש"י וכן קורא שיהיה וענינים המקובים את ישראל לאביהם שבשמים. והכמת נשים בנתה ביניהם, אשר גם זוגתו תחי' התחילה בסידור מסיבות שבת בביתם.

המשיח", ע"י שמוסד עיד "מצוה אחת" כדי להכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לכת ולכת ולהביא לו ולהם תשועה והצלה¹⁴.

וכל זה - לא דוקא בענינים נעלים הקשורים עם בח' החייה, כמו לימוד והפצת תורת החסידות, היחידה שבתורה, אלא גם (בעיקר) בענינים פשוטים, כמו נתינת צרכי הגשמיים של יהודי, הקשורים עם עצם מצואתו (נשמה בגוף¹⁵), כולל ובמיוחד הצרכים הנוספים החדש כסלי, במי חנוכה, "מי שמחה והלל¹⁶", שמוסיפים בסעודות של שמחה¹⁷, כולל גם המנהג דנתנת מעות חנוכה (כפי שהנהגו רבותינו נשיאנו¹⁸), ולפנ"ז בסעודות והתועודיות של שמחה דימי הגאולה יו"ד ויל"ט כסלי.

וה"ר והוא העיקר - שבתחלת חודש כסלי, חודש הגאולה, תבא בפועל ובמלי הגאולה האמתית והשלימה, התחלת המאלה ושלמותה, ע"י משיח צדקו - "עמוד מלך מבית דוד כו", עד ש"נתקן את העולם לעבוד את ה' ביחד, שנאמר¹⁹ אז אהפוך אל עמיס' מ' לעבדו שכס אהד¹⁹".

וכמוכז גם בסיום וחותם ההפטרות דשביע שעבר ובתחלת פרשת השבוע:

ההפטרות דשביע שעבר מסתיימת בהכרח "חי' אדוני המלך דוד לעולם²⁰ - וצחיות מלכות דוד שנמשכה במלכות שלמה, ששלימותה ע"י המלך המשיח שהוא "מבית דוד ומוזעי שלמה"²¹ - שתוכנה של הכרזה זו

17 (17) ראה לק"ש ח"י ע' 142 ואילך, ויש"מ.
18 (18) "ימים יום" כ"ח ספלי, וראה לקוטי לוי"ט אגרות-קודש ע' שנת.
19 (19) צפני ג' ט.
20 (20) מלבי"ם א' א' לא.
21 (21) סתמי' להרמב"ם מל"ת שס"ב. פיה"ט סתדרות ר"פ חלק שירי ח"ב. אגרות תמו.

(התגלותו לעין כל ע"י פעולותיו לגאול את ישראל, וכל הענינים דימות המשיח), באים כתיאור והסתגלות מוחלטת מצואתו, וכלולים בה, כשם שמולד הלבנה כולל התגלות אורה באופן של הוספה מונע לדג עד למלי ושלמות הלבנה.
וימתק בדיוק הלשון "כל מי חייד להביא לימות המשיח" - שהחיות ("חייד") כשנתגלתה מצואתו מביאה (ברד ממלי) לימות המשיח, כיון שמצואתו (חיותו) כוללת כל פרטי הענינים דימות המשיח, שכולם כוללים בהתגלות עצם מצואתו (מולד הלבנה).
ובנוגע לפועל - "המעשה הוא העיקר"¹³: כיון שכבר ה' מולד הלבנה ("שהם עתידים להתחדש כמותו") באש חודש כסלי "ראש חודש של גאולה", חודש השלישי (שקשור עם גאולה השלישית וביהמ"ק השלישי) דשנת ה'תש"ב (ה' תחא שנת ופלאות בה, בכל מכל כל) - צדק כא"א מישיראל להוסיף ביתך שאת וביתך עוז בהדגשת הענין ד"כל מי חייד להביא לימות המשיח", ע"י שכל מצואתו, תיכף כשיגיע משנתו, חדורה בחיות דמשיח (שזוהי עצם מצואתו של כא"א מישיראל, משיח שבו) שמביאה לימות המשיח.

וענין זה יכול לצדק להיות גם ברגע זה - ע"י התעוררות מחדשת בתוקף מחדש דעצם הנשמה (ע"ד ניעור משנתו) "להביא לימות

13 אבות פ"א ת"י.
14 קידושין מ', רע"ב. רמב"ם הל' תשובה פ"א ח"ג.
15 גוף ושמך שהתחלתו מ"מתות ועצמות... (שהוא לבדו בבחי' ויכליתו לברוא' יש מאין) ותיא אה"ק פ"ב), ובדוקא היא בודדת מעצמות (ראה תניא פמ"ט. סה"ש תורת שלום ע' 120 ואילך).
16 (16) רמב"ם הל' תשובה פ"א ח"ג.

העיקר הוא גאולה כפשוטה דוקא

יום השבת בכלל שייך לגאולה – "שבת ומנוחה לחיי העולמים", ועד"פ תולדות – התחלת הפרשה היא "אלה תולדות יצחק", לשון גלוי כמו "מראה באצבע ואומר זה" וכפירוש רש"י – "הקב"ה צר קלסתר פניו של יצחק דומה ליאברהם והעידו הכל אברהם תוליד את יצחק" (וכמובא במארח"ל שהדמיון בין אברהם ליצחק ה' כל כך גלוי ("אלה") עד שהיו צריכים סימן להבדיל ביניהם), ועד"ז בהמשך הפרשה ("תולדות") הפסוקים שבגלגלי ד"אלה") "יתן לך", "יתן ויחזור ויתן" – שגם זה מורה על המשכה וגלוי נעלים ביותר (כבר מתחילים כמובן מזה שההתחלה היא בהוספה ד"יתן", כנ"ל), וכפרט שבפסוק זה מתחיל חלק מיוחד בפרשה בקריאת התורה (וכן) ממדובר בה כמ"פ בארוכה ומבאר בפסוקים הן בדרוש חסידות והן בספרי נגלה השייכים לפסוק זה.

ויהי רצון שכן יהי בפועל ממש, שכן, כשם שגם אמיתי הוא דקא כאשר אינו נשאר בהעלם אלא נראה ונוגש בגלוי, עד"ז בנוגע לגאולה שצריכה לבוא בפועל **ממש**, באופן גלוי ונכיר עד כדי כך שאפשר להכיר בו בחוש המישוש.

וכסיפור נשיא דורנו אודות הרביים שלפניו (ולמעיר על הפלא אשר, אל"פ שלא ה' נהג לספר הכל אודותם, הנה דקא סיפור זה סיפר וגילה וצויה לפרסם כו') שפעם באו לתביע מאת אדמו"ר הזקן, ולניסח אחר מאת אדמו"ר הצמח צדק, שבב כלו כל הקיצין ועדיין לא באה הגאולה וענה שכליון שהפצת המעניות חוצה והחסידות של הרביים היא כבר באופן כזה שהמעניות הם בגלוי, ההפצה היא בגלוי והגיעה עד לחוצה בגלוי – הרי כבר ישנו ענין של גאולה, אבל השיבו על זה שצריכים את הגאולה האמיתית והשלמה **בפועל**.

כלומר, שהעיקר הוא גאולה כפשוטה דקא ונאי אפשר להחליף זאת אפילו ע"י ענין נגלה כל כך שהפצת המעניות חוצה, ולא די אפילו בהפצת המעניות כפי שנתפטה בימי אדמו"ר הזקן ביחס להפצה בימי הביע"ט והמגיד – ההגה שהתחילה בעיקר בל"ט כסלו (והרי עומדים בר"ח כסלו שכולל כל עניני החודש ונאכ"כ יום עיקרי כל כך שהוא עצמו נעשה "ראש השנה" על כל השנה כולה ונאכ"כ ביחס ליום ר"ח) ואעפ"כ מוכרחים גאולה בפועל דקא, כנ"ל.

(משיחת ליל אדר"ז כסלו ה'תשנ"ו – בלתי מוגה)

"מטושה צדקנו לא ממתין לאליהו הנביא"

ועוד והוא העיקר – שתיקה ומיד זוכים לבואו של השליח האמיתי, "הנה אנכי שליח לכם את אליהו הנביא", שמבשר על ביאת משיח צדקנו, ויתירה מזה, שמשיח צדקנו לא ממתין לביאת אליהו הנביא, אלא בא ביחד עמו, וכאנ"א מאתו, בתוככי כלל ישראל, נעשה שליח להודיע לעצמו, לפני ביתו, ולכל הסיבה כולה, ש"הנה זה (משיח צדקנו) בא", "מראה באצבע ואומר זה".

(משיחת ש"פ תולדות ה'תשנ"א – בלתי מוגה)

הוא התגלות מציאותו דמלך המשיח.

ועל"ז ולאח"ז באה התגלותו לעין כל ע"י פעולותיו כו' – כמובן בהתחלת פרשת השבוע: "אלה תולדות יצחק" – שהלדה ("תולדות") דמלך המשיח (התגלות מציאותו) היא באופן גלוי לעין כל ("אלה" 22), עד ש"כל השומע יצחק לי"מ 23 ("יצחק" 24), ולא עוד אלא

- פירשתו יו"ג תל"ח שם ד, ד ואילך. ועוד).
- 22) ובפרטיות יותר: לא רק "אלה" אלא "אלה" (בתוספת ווא"ו), "מסו"ף על הראשונות", ועד מ"ש בהמשך הפרשה (כך, כה ובפרט"י) "יתן ויחזור ויתן".
  - 23) וירא בא. ג.
  - 24) ולהעיר שלעתיד לבוא יאמר **יצחק** דקא "כי אתה אבתי" (ישעי' סג. סו). שבת פט, ב. וראה תל"א

מרוז זה מוקדש לעילוי נשמת **פאלין רות בת ר' יצחק** ע"ה – נל"כ ביום כ' דח'ה"ש, י' סיון ה'תש"ס ולע"ז **אורי אהרן יואל בן יוסף אורי לייב** – נל"כ ביום כ' סבת ה'תשנ"ב לילנות משפחתם שחיו

יש לך שמחתה במשפחה?

יום הז'צרת, ברית, בר מצוה או חתונה...
יש לך את כל הסיבות לתת הקרשה ב"חגי המלך"?

גם מתנה מקורית, גם הפצה בקנה מידה עולמי וגם, והוא העיקר, עי"ז תקרב ותחיש את התגלותו של הרבי מו"י כראי לדעת: ניתן להלק את הי"ח המלך" כתשורה כשמחות כחוספת כיתוב על הכרטיה הקדמית והאחרית

בא"רד"ב: **778-6670 (718)**
בא"ר"ק: **840-3153 (04)**

התקשר עכשיו:

סילון נוסף שנימצאים ברגעי הגלות האחרונים

. . האמור לעיל בפירושו י"אלה תולדות יצחק, יעקב ועשו האמורים בפרשה", שיעקב מברך את עשו, שבוה נכלל הבירור דכל העולם כולו, שביעים אומות העולם, שנכללים ב"עשו" (שהרי החלוקה הכללית דישדאל ואו"ע בימות המשיח נרמזת ב"יעקב ועשו") – שייד ביותר לדורנו זה:

כיון שדורנו זה הוא דור האחרון של הגלות ודור הראשון של הגאולה, יש בו הדגשה מיוחדת על עבודתם של ישראל **להשפיע על או"ע** בכל עניני טוב, צדק ויושר, ע"י קיום שבע מצוות בני נח², כהכנה קדובה לקיום היעוד³ "אז אהפוך אל עמים שפה ברורה גו' לעבוד שכם אחו", ועד ש"לא יהי עסק כל העולם אלא ליעז את ה' בלבד . . שנאמר⁴ כי מלאה הארץ דעה את ה' כמים לים מכסים"ם⁵ (כמ"ש הרמב"ם בסיום וחירתם ספור⁶).

. . ויש לחוסף, שההדגשה דבירור העולם בתפוקתו זו כהכנה לימות המשיח, היא לכל רק באופן ד"אמורים בפרשה", בתורה, אלא גם) באופן **הנראה בלגי** במצב העולם כולו. בימינו אלה.

וברמקתה:

ישנם התמהים על המדובר בתקופה האחרונה שעומדים אנו בסוף זמן הלכות, עקבתה דמשיחא, ושואלים: היכן רואים זאת? הרי עולם כמנהגו מיידי שנה בשנה **כראיל** נוחג? – ולכלל הרי גדול שאינם מתבוננים בהמאורעות שמתחשים בעולם, מאורעות הגלויים ומפורסמים!

- 1) ואילן. ושי"ע.
- 2) צפני ג. ט. וראו רמב"ם שם ספ"א.
- 3) ישע"י יא' ט.
- 4) ראו "הדרן על הרמב"ם" ישנה זו – סה"ש תשי"ח.
- 5) ראו "הדרן על הרמב"ם" ישנה זו – סה"ש תשי"ח.
- 6) ודור באיל עתה מ"הרמב"ם" דלמחר הרמב"ם בל תפוצת ישראל – סינים מחזור שישו דג פוקים לים, וסינים מחזור שני דפוק אחד לים.
- 7) ע"י שונתלשל מהתורה – "אסתכל באורייתא וברא עלמא" (וח"ב קס"ג ר"ע). ולהעיר גם מהמסך המאמר – "ב' נש אשתדל באורייתא ומקיים עלמא", שנעשה ע"י עבודתם של ישראל; דלקמן בפני.

דעקבתה דמשיחא – הם כתוצאה מעבודתם של ישראל בתקופה האחרונה, ובלשון הכתוב בפרשת השביע – "תולדות יצחק, יעקב ועשו האמורים בפרשה", ובפרט בקשר ובשיבות עם שנת הארבעים, "זיהי יצחק בן ארבעים שנה".

וענין זה מודגש בכינוס השלוחים העולמי דשנת הארבעים – כאמור לעיל שהשלוחים שהתכנסו מכל המדינות שברחיב העולם הם באי-כח דכל המדינות שבעולם, ולכן, ה"ז פועל בדרך ממילא על ההנהגה דכל המדינות שבעולם.

ויה"ד – והוא העיקר – שיתוסף עוד יותר בעבודתם של ישראל, ובמילא, יתוסף עוד יותר בהטבת מצב העולם כולו, בחסד וברחמים, בטוב הנראה והגולה, ע"י חיזוק והתייצבות **המשר האמיתי** של הקב"ה, בורא העולם ומנהיגו, ועד לקיום היעוד "הייתה לה' המלוכה", גלוי מלכותו של הקב"ה בכל העולם, ו"אז אהפוך אל עמים שפה ברורה גו' לעבוד שכם אחד", ועד שהארץ עצמה תהי' באופן ש"מלאה הארץ דעה את ה' כמים לים מכסים". (משחת ש"פ תולדות, ד' כסלו ה'תש"נ – מונח)

הגיע הזמן להתעורר

כיצד יכולים לשבת בשלוח – כאשר יודעים שישנו פס"ד ברמב"ם שהעולם כולו שקול, וע"י "מצוה אחת, הרי הכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לפי זכות, וגם לו ולהם תשועה והצלה".... כלומר, לא זו בלבד שיבכלותו לפעול איהו תיקון בעולם, אלא ביכלתו לגרום "תשועה והצלה" לכל העולם! וכיצד יכולים "להתנסו" ולהמתיין ל"בידורים" – כאשר יודעים שמדובר אודות יהודי שנמצא במצב של פיקוח-נפש, שאז צריך אפילו "כהן-דולל" להפסיק באמצע עבודת יום הקדוש בקדוש הקדשים, ולצאת לפנות גל של אבנים, אפילו על הספק וספק ספיקא – שזמא יוכל להציל יהודי שנמצא שם!:

יעשה באו"א חשבון צדק בפניו: כמה "צרות לראוי" הדלקת בערב שבת זה, וכמה "צרות להאר" הדלקת ביום שלפניו?...

הגיע הזמן להתעורר מהאדישות והתדמיה – בלשון הרמב"ם: "עוררו ישנים משנתכם ונרדמים הקיצו מתדמתכם", ולדורק את עצמו ("איינווארפן זיך") מתוך מסירה ונתינת בעבודה דהפצת המעיינות חוצה.

(משחת ש"פ תולדות מבה"ח וער"ח כסלו ה'תשמ"ח – בצד מונח)

אין זמן לאסיפות

כאשר מעוררים שיש לעסוק בענין מסויים, ונעשה סדר שלכל לראש צריכים לראגן אסיפה, וראסיפה זו יהליטו שצורכים לראגן עוד אסיפה וכו'... – אין זמן לאסיפות, משיח צדקנו שטייט הייטערן וואס"... "הנה זה עומד אחר כהלנו", ובמילא, צריכים להשלים את העבודה דהפצת המעיינות חוצה בפועל ממש, "כל יומא ויומא עביד עבידת", ובמקום זה – עושים "אסיפות"...

(משחת ש"פ תולדות מבה"ח וער"ח כסלו ה'תשמ"ח – בצד מונח)

האחרונה, בפרק זמן קצר, ונמשכות גם עתה במקומות שונים בעולם (גם במדינה זו), **ובחסידי ה'**, הקרובות היו במספר קטן, ובפרט ביחס למקרים דומים שאירעו בתקופות שלפניו¹².

הוספה באמונה בביאת המשיח והצפי' לביאתו

וביאר השייכות דכת"ל לב"י – (ולכאורה, מאורעות שמתרחשים במהלכי הפיליפיקא ברחבי העולם (ללא קשר ישיר לב"י)⁹) אינם מענינם של בני", שתפקידם לעסוק בלימוד התורה וקיום המצוות) – בכמה פרטים:

א) הכרת גדלות הא-ל ונתינת שבח וחד"י על גודל חסדיו – שכן, נוסף לגדלות הא-ל שגוראת בתהגות הטבע, כמ"ש "השמים מספרים כבוד א-ל גו"¹⁰, "כי אראה שמך מעשה אצבעותיך ירח וכוכבים אשר כוננת"¹¹, מודגשת יותר גדלות הא-ל בתהגות **נסיית**, ככתב"ד, שמהפכות קיצונית ברחבי העולם מתרחשות בשקט ומנוחה, נס גדול שאינו אלא בכוח של הקב"ה **"כול"י ועל כך יש להודות להקב"ה על גודל החסד שבדבר**, במכ"ש וק"י מנתינת שבח וחד"י על תהגות הטבע מידי יום ביומו¹².

ב) הוספה באמונה בביאת המשיח והצפי' לביאתו, "אחכה לו בכל יום שיבוא" – שכן, מהפכות בעולם הם מהשימונים שהובאו במדרשי חז"ל על התקופה דעקבתא דמשיחא¹³, ושרואים מהפכות גדולות במינו אלה, ה"ז סימן נוסף שנמצאים אנו בגעגעי האחרונים דעקבתא דמשיחא, והינך ומיד ממש בא משיח צדקן.

ועוד ענין עיקרי – תנועג גם ובעיקר מכאן ולחבה:

כל המאורעות שבעולם משתלשלים מתהגות ב"י – שהרי מקרא מלא זיכר הכתוב"י **"יצב גבולות עמים למספר בני ישראל"¹⁴**, היינו, שכל המאורעות שב"גבולות עמים", שבעים אומות העולם, קשורים ביציבות ותקוף עם "בני ישראל". ולכן, כאשר בני"י מסיימים בעבודתם בלמוד התורה וקיום מצוותי' הן העבודה דקיום התומ"צ, והן העבודה דזיכור העולם, כולל ההשפעה על אוה"ע לקיים שבע מצוות בני נח¹⁵, ה"ז פעול **בדרך מולא** (ללא צורך בהתעסקות מיוחדת, אפילו לא במחשבה בלבד) קיים ועמידת העולם כולו, בכל שבעים אומות העולם, **"יצב גבולות עמים"**.

ויש לומר, שהשינויים שנושעו בעולם בתקופה האחרונה, המדגיגשים שזוהי התקופה

- 9) מלבד העובדה שבמה מדעיות נעשה קל יותר צפה להגיל של משיח" וכו" פמ"ג, ד.י. "שנה שמלך המשיח נגלה בו כל מלכי אומות העולם מתגלים זה ביח כו" (פסיקא דבית רבתי פסקא קומי אורי). וחרי תוכן ד"מלכות מנתינת" הוא **מהפכות בעולם**, אלא, שבחסידי ה'ה'התגרות" היא מתוך שלט ומנוחה.
- 10) האזינו לב' ח.
- 11) תהלים ט"ו, ב.
- 12) ופשיט, שהתעסקות בלימוד התורה וקיום המצוות אינה גורעת כלל בהתנהגות במלות הא-ל ותמינת שבח וחד"י על גודל חסדיו.
- 13) ולדוגמא: "אם ראת מלפיות מתמתת אלו באלו עק"פ).

מהפכות גדולות ורעידות אדמה ללא קרבת

בתקופה האחרונה (החל משנים הכי אחרונות, ומסיף וחלק מזמן לזמן) מתרחשים ברחבי העולם **מהפכות קיצוניות**, מן הקצה אל הקצה, ובחסידי ה' מתרחשים מהפכות אלה **בשקט**, כלומר, ללא מלחמות ושיפכות-דמים, רחמנא ליצלו, עד כדי כך, שח"י היום-יום (בעניני המסחר וכיו"ב) ממשיכים להתנהל ע"ד הרגיל, כאילו עולם כמנהגו נוהג, למרות שמתרחשת מהפכה קיצונית בתהגות המדינה כולה, אלא שהיא מהפכה **פנימית**, בדרך פיליפיקא מדינית:

לכל כדאש ומתחיל מדינית רוסיא (המדינה שממנה בא כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו יחד עם תלמידיו ושלוחיו), אשר, לאחר תקופה של שבעים שנות משטר **תקיף ואימתני** שהפיל חיתתו על כל תושבי המדינה, עד שאפילו עבד התבטאות של ביקורת על המשטר היו עונשים להשלה לארץ מזירה (סיביר וכיו"ב) – נעשה לפתע, בפרק זמן קצר ביותר, **שינוי קיצוני** (ע"י העומדים בראש תהגות המדינה), במשטר המדינה, ומתפתש גם בשאר מדינות דוגמתן.

ועד"ז במדינת סין – שבתקופה האחרונה מתרחשת מהפכה בתהגות המדינה בפנים וגם בנוגע לקשר ויחס עם שאר מדינות העולם, וכיו"ב, וכן במדינת הודו – שבפרק זמן קצר יחסית הוחלפו ראשי השלטון ששלט במשך תקופה ארוכה, ועד"ז מהפכות קיצוניות בעוד כמה מדינות ברחבי העולם, ועד לאי"ר הים", אשר, אין צורך לפטר ולהאריך, כיון שהדברים דיועיים ומפורסמים.

וממדובר אודות מהפכות במדינות כאלו שיש בהם **ריבוי עצום** של בני-אדם, כלומר, מהפכות בממשלות ומשטרים שמנהיגים **בלוני אנשים בכל רחבי העולם**, ועד לרוב האנשים שובכל העולם:

וה"נס" שבדבר – ולפלא הכי גדול שלא שמים לב לכל זה, "אין בעל הנס מכיר בנסי" **שמהפכות קיצוניות**, שיש להם השפעה ישירה על רוב העולם, מתרחשות **בשקט ובמנוחה**, דבר שאין לו אח ורע בתולדות האנושות כולה:

מהפכות במשטר ושלטון של מדינות היו מלוויים תמיד במלחמות עקובות דם שהתנהלו במשך תקופה ארוכה, שייבשו את מהלך החיים, הביאו חוס וחורבן ר"ל. ואין צורך להרחיק לכת ולחפש דברים ימי העולם בדרות שלפ"ז, כיון שראינו בדרונו זה את החורבן הנורא במלחמת העולם השני', לא תקים פעמיים צרה.

ואילו בימינו אלה, מתרחשים מהפכות קיצוניות **גדולות יותר**, ברוב העולם, **ובחסידי ה'**, ה"ז ללא מלחמות ללא שפיכות דמים, ח"ו, אלא מתוך **שקט ומנוחה**.

ויש להוסיף, שמהפכות בעולם בימינו אלה רואים (לא רק ביחס לתהגות בני-אדם, אלא) גם ביחס לשאר הנבראים שבעולם, **חי צומח ודומם – רעידות אדמה** שארעו בתקופה

8) דנה לא, א.